

Fragment S, London. Cecilia Paredes, *Both Worlds*.

MUU galleria – Helsingfors, Yasushi Koyama.

Bhotsun Art i Lhasa, Tibet, ställer ut konstnärer som skapar oförarglig traditionell tibetansk konst. Artisten Phurba får ändå inte lämna Kina.

Vilse i varuhusets överflöd

utställning

Supermarket 2014 – Stockholm
Independent Art Fair
Kulturhuset Stockholm

Supermarket 2014, eller Stockholm Independent Art Fair, fyllde i stort hela övre Kulturhuset med konst, konst och konst; mestadels gallerier men även en del kottier och en och annan tidskrift. Med detta överflöd, likt en livsmedelsaffär av i dag, är det ju lätt hänt att man går vilse och drunkar i utbudet.

Mest intressant var att tala med egyptiska, brasilianska, albanska, vitryska, grekiska och ukrainska konstnärer om deras konst och konstnärliga villkor i respektive hemland.

Det gick emellertid att plocka

några russin ur kakan till slut. Faktum är att mycket av konsten var politisk, aktivistisk och framför allt reformistisk (läs: revolutionär).

Bhotsun Art, i Lhasa, Tibet, ställer ut tibetanska konstnärer som gör vad som kan tyckas oförarglig, ganska traditionell tibetansk (buddhistisk i och för sig) konst, men det hindrar tydligen inte de kinesiska ockupanterna att hindra såväl konstnärer som gallerister från att resa till Stockholm.

Ett helhetsgrepp togs på den ukrainska konstscenen, som gått hand i hand med upprorsmakare och kravallungar i Kyiv; Vashchuk, en av konstnärerna säger profetiskt i den utmärkta programkatalogen: "Tillsammans ska vi spränga den här stan". Liksom galleriet CCA Tbilisi i Georgiens huvudstad.

Även Artellewa Art Space i Kairo i Egypten är sammanlänkade med Arabiska våren och dess efterdyningar.

Men det var främst tre svenska manliga konstnärer som jag fastnade för i det enorma utbudet. Dror Feiler har för den breda massan gjort sig mera känd som aktivist och debattör än konstnär fastän han verkat på noisemusikscenen kring Fylkingen sedan tidigt 1970-tal, då han kom till Sverige från Israel. Han öppnar "Supermarknadens" lilla performansscen med att berätta om sitt politiska engagemang och betonar hur viktigt det är att konstnärer engagerar sig utanför sin konstbubbla.

Dror Feiler spelar snäll noisemusik på sin saxofon samtidigt som han talar och visar bilder ur sitt aktivistalbum: ombord på Ship to Gaza, demonstra-

Dror Feiler spelade noisemusik på sin saxofon och visade bilder ur sitt aktivistalbum.

tionen mot Obamas statsbesök i september och den bästa där han helt lugnt spelar sin saxofon medan kulor och tårgaspatroner viner omkring honom i byn Billin på Västbanken (den senare finns att se på internet). Han förklarar Stockholms kultur- och fastighetsborgarråd Madeleine Sjöstedt (FP) som sin svurna fiende då hon är konstens fiende som menar att kulturarbetare bör omvandla sig till "underhållare och entreprenörer" och vägrar spela när hon är i närheten.

Hans avslutande stora zenunderfundiga fråga lyder: "Om konsten alltid är politisk, hur gör vi då politiken konstnärlig?"

Till något helt annat: Bland en mängd grafiska blad, akvareller och fotografier i Papers monter – ett galleri som återfinns i Manchesters "Gröna kvarter" – sticker Pär Strömbergs gotiska och dystopiska, mörka och mystiska vattenfärgsbaserade etsningar ur *Psalms of Black Light* ut.

De ödesmättade bladen liknar LP-omslag för prog- och hårdrockgrupper. Där syns vargar, Rasputin, transsylvanska bergstoppar, kåpklädda siluetter. Etsningarna är resultatet av en längre sejour på Lithography

Museum Printshop och sägs vara antikosmiska och kaosteoretiska teser i bild.

I samma anda verkar Patrik Qvist, en ursprungligen USA-utbildad arkitekt som tagit ett stort klimatansvar. Jag skrev om det klimatsamtal han bjöd in till på galleri S.P.G i Stockholm (MM 13/13-13). Hans engagemang har nu ökat ytterligare. Besökarna får svara på sex frågor om läget i världen, A-F, därefter plocka upp en skylt med motsvarande bokstav och låta sig fotograferas med denna framför en fond, ett foto på ett österbottniskt landskap i vilket en meteorit slog ned för miljoner år sedan.

Fotona skrivs ut direkt, sätts upp på väggen, och sammantagna skapar de till slut en sorts klagomur över tillståndet i världen. Förvånansvärt många vill ha en radikal omställning: Nu!

Efter mitt korta samtal med Qvist rämnar allt. Tankarna kokar och jag kan för allt i världen inte få The Clash tidiga (1979) anti-konsumistiska slagdänga ur mitt huvud: "I'm all lost in the Supermarket, I can no longer shop happily".

Rikard Rehnbergh

Besökarna i Patrik Qvists konstprojekt fotograferades framför ett österbottniskt landskap. Fotografierna bildade en klagomur över tillståndet i världen.

Foto: Supermarket